

General – colonel **CHIȚAC Gheorghe Mihai** (n. 4 nov. 1928, com. Suharău, jud. Botoșani)

Mihai Chițac s-a născut într-o familie numeroasă de țărani săraci, având 7 frați.

În toamna anului 1946 a fost nevoit să întrerupă cursurile Liceului „Grigore Ghica” din Dorohoi în urma secetei care bântuia Moldova, plecând cu un frate de-al său la Oradea pentru a-și căuta de lucru (fratele s-a încadrat la Poliția din Oradea). Ajungând la Oradea, s-a prezentat la sediul Blocului Partidelor Democratice, care l-a repartizat ca practicant la „Federala Bihorul” (viitoarea Centrală a Cooperativelor de Consum). Aici a fost trimis la un birou de colectări de cereale unde a stat până la sfârșitul anului 1947, când a fost nevoit să se înapoieze acasă, din cauza îmbolnăvirii și decesului tatălui său (Cât timp a locuit în Oradea a absolvit clasa a IV-a de liceu, promovând și examenul de capacitate la Liceul „Alexandru Roman”).

În aprilie 1948, s-a reîntors la Oradea și s-a prezentat la Județeană UTM pentru a fi trimis într-o brigadă de voluntari proaspăt formată pentru șantierul Fabricii de Confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej” din Cotroceni – București (fosta APACA). La finalizarea parțială a lucrărilor de pe șantierul din Cotroceni, a plecat la Dorohoi. Județeană PMR din localitate l-a expedit la Școala de Ofițeri de Infanterie din Sibiu pentru a susține examenul de admitere (nov. 1948 – 30 dec. 1949).

După absolvirea școlii a fost repartizat în funcția de comandant de pluton cercetare la Regimentul 15 Infanterie Bacău (ian. – oct. 1950). În toamna anului 1950, a fost trimis să urmeze cursurile Facultății Generale din Academia Militară „I. V. Stalin” din București (oct. 1950 – aug. 1952). Odată cu finalizarea cursurilor Academiei Militare, a fost repartizat la Secția pregătire operativă din Marele Stat Major în funcția de ajutor șef birou (1 sept. 1952 – oct. 1953) și apoi în aceeași funcție la Secția operații din Marele Stat Major¹ (nov. 1953 – dec. 1954). Alte funcții ocupate de Mihai Chițac în

¹ ANIC, *Fond CC al PCR – Secția cadre*, Dosar nr. C/2074.

MFA/MApN: ajutor al șefului de Stat Major pentru pregătirea operativă din Comandamentul Trupelor Chimice (dec. 1954 – ?); comandant al Școlii de Ofițeri Chimici Câmpulung Muscel (sept. 1960 – iun. 1961); lector și conferențiar la Academia Militară (iun. 1961 – 23 ian. 1968); comandant al Trupelor Chimice din RSR (23 ian. 1968 – 28 dec. 1989); comandant al Garnizoanei București (1988 – dec. 1989).

În perioada martie 1975 – martie 1985, a fost „ales” deputat de Prahova și Vaslui în Marea Adunare Națională².

Deși Nicolae Ceaușescu i-a acordat două stele de general (în 1972 și 1984) și l-a numit în funcții importante în ierarhia militară a statului român, la câteva zile de la execuția cuplului dictatorial, proaspătul ministru de interne, generalul-colonel dr. Mihai Chițac i-a acordat un interviu fostului locotenent-colonel de securitate Olimpian Ungherea, secretar general al redacției revistei MI „Patria liberă” (fosta „Pentru Patrie”), în care îl acuza pe Nicolae Ceaușescu că a instaurat cea mai cruntă dictatură din istoria României. Întrebat fiind de Olimpian Ungherea despre ce a însemnat această dictatură pentru el, Chițac a răspuns:

Ca om tânăr, am trăit și eu dictatura regală, dar dacă ar fi să definesc dictatura ceaușescu, ea apare în vederile mele ca cea mai cruntă dictatură pe care am cunoscut-o sau despre care am aflat vreodată. De ce ? Pentru că am trăit în centrul ei, în mijlocul ei (...) Am fost sătui de osanale, am fost sătui de stat ore întregi pe aeroporturi și în alte locuri publice ca să așteptăm cuplul prezidențial al tiranilor. Sigur, sigur s-ar putea spune multe altele. Dar, în esență, dictatura ceaușescu a fost cea mai cumplită pagină de istorie, cea mai întunecată, comparabilă doar cu sumbra inchiziție a evului mediu³.

Ministru de Interne (28 dec. – 14 iun. 1990).

În urma ordinului dat de Chițac, forțele de ordine din subordinea sa i-au evacuat în forță pe protestatarii anticomuniști din Piața Universității în dimineața zilei de 13 iunie 1990.

La data de 15 iulie 1999, Curtea Supremă de Justiție i-a condamnat pe generalii Chițac și Stănculescu la câte 15 ani închisoare și degradare militară pentru crimele de la Timișoara din decembrie 1989 (Chițac fusese trimis de Ceaușescu la Timișoara în data de

²² Gheorghe Crișan – „Piramida puterii. Oameni politici și de stat, generali și ierarhi din România (22 decembrie 1989 – 10 martie 2004)”, vol. II, București, Ed. PRO HISTORIA, 2004, p. 83.

³ „Libertatea-condiția fundamentală a unei lumi civilizate”, interviu realizat de Olimpian Ungherea cu ministrul de Interne, generalul colonel dr. Mihai Chițac în „Patria liberă”, nr. 1/1990.

17 decembrie 1989, alături de generalii Ștefan Gușe, Victor Athanasie-Stănculescu, Ion Coman și Constantin Nuță pentru a reprima revolta timișorenilor).

După recursul făcut de Stănculescu și Chițac condamnarea a fost menținută de Înalta Curte de Casație și Justiție în anul 2000 și anulată în 2004, ca urmare a unui recurs în anulare depus de procurorul general al României de la acea vreme. În 2007, procesul s-a rejudecat, iar Chițac a fost din nou condamnat. Din nou sentința a fost atacată cu recurs, însă la 15 octombrie 2008, Înalta Curte de Casație și Justiție le-a respins recursul, menținând sentința de 15 ani închisoare și degradare militară pentru crimele de la Timișoara⁴.

A fost decorat cu Medalia „Meritul Militar”, clasa a II-a (1954) și Medalia „Muncii” (1955).

Grade succesive: general-maior (27 decembrie 1972); general-locotenent (23 august 1984); general-colonel (28 decembrie 1989).

Mihai Burcea

⁴ http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Chi%C5%A3ac, site accesat la 21.04.2010, 13:28.